

Arrest

nr. 322 581 van 27 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VERCAMMEN
Stationsplein 10
9160 LOKEREN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 juli 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VERCAMMEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 4 mei 1994 met zijn moeder naar België om zijn vader te vervoegen. Op 10 mei 1994 wordt verzoeker ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 8 oktober 2001 wordt hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart (kind), die op 21 augustus 2008 wordt omgezet naar een B-kaart.

1.2. Verzoeker wordt op 4 april 2012 door de jeugdrechtbank geplaatst in een centrum in Everberg voor misdrijven begaan door een minderjarige, waarbij deze maatregel op 4 juni 2012 wordt gewijzigd en verzoeker wordt geplaatst in een inrichting betreffende de jeugdbescherming, De Markt in Mol.

1.3. Verzoeker wordt op 18 september 2012 door de jeugdrechtbank in Antwerpen onder toezichtstelling geplaatst op grond van diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen en diefstal.

1.4. Verzoeker wordt op 26 februari 2014 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar, met uitstel van vijf jaar behalve 18 maanden, op grond van diefstal met geweld of bedreiging, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige

hebbende doen geloven dat hij gewapend was, bij nacht, door twee of meer personen. De feiten dateren van 22 november 2013.

1.5. Verzoeker wordt op 27 juni 2014 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar, met uitstel van drie jaar uitgezonderd twee maanden effectief, op grond van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. De feiten dateren van 27 april 2013.

1.6. Verzoeker wordt op 16 februari 2016 door het hof van beroep in Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar, in staat van wettelijke herhaling, op grond van poging tot diefstal. De feiten dateren van 29 juli 2014.

1.7. Verzoeker wordt op 17 maart 2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar, op grond van verdovende middelen die hij in het bezit had, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft had, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. De feiten werden gepleegd tussen 28 december 2015 en 10 januari 2016.

1.8. Verweerder neemt op 26 oktober 2017 een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingediende beroep tot nietigverklaring werd door de Raad verworpen bij arrest van 21 augustus 2018 met nummer 207 953.

1.9. Op 19 december 2019 werd verzoeker door de strafuitvoeringsrechtbank in Antwerpen voorlopig in vrijheid gesteld met het oog op verwijdering van het grondgebied. Verzoeker verklaarde zich akkoord met de hem opgelegde voorwaarden, waaronder een terugkeer naar Marokko waar hij een nieuwe start zou maken. Met behulp van zijn familie werd een reclassering uitgewerkt in Nador, verzoekers geboorte-stad.

1.10. Op 13 januari 2020 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing werd niet aangevochten.

1.11. Eveneens op 13 januari 2020 treft de verwerende partij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van tien jaar. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingediende beroep tot nietigverklaring werd door de Raad verworpen bij arrest van 20 mei 2021 met nummer 254 763.

1.12. Verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 4 januari 2021 door de correctionele rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden.

1.13. Op 15 januari 2020 werd aan verzoeker een voorlopige invrijheidstelling met het oog op de verwijdering van het grondgebied toegekend. Volgens dit vonnis mocht hij niet in het Rijk vertoeven tot einde proeftijd. Verzoeker bleef echter in België en werd op 2 april 2021 reeds gevat naar aanleiding van nieuwe feiten; hij werd betrap op het dealen van harddrugs. Op 30 april 2021 besloot de strafuitvoeringsrechtbank van Antwerpen de voorlopige invrijheidstelling van verzoeker te herroepen.

1.14. Op 24 september 2021 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden omdat hij zich schuldig had gemaakt aan een inbreuk op de drugswetgeving als mededader. Zo maakte hij zich schuldig aan het verkopen van cocaïne en cannabis zonder vergunning.

1.15. Verweerder neemt op 31 juli 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit betreft de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer

Naam: [T.]

Voornaam: [I.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan.

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

Indien zou blijken dat de tussenstaatse overbrenging niet ten uitvoer werd gebracht, dient u gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten nadat u aan het gerecht heeft voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 04.04.2012 werd de betrokkene door de Jeugdrechtsbank voorlopig geplaatst in een Centrum te Everberg voor misdrijven begaan door een minderjarige. Op 04.06.2012 werd de maatregel gewijzigd en hij werd geplaatst in een inrichting betreffende de jeugdbescherming 'De Markt' te Mol.

Betrokkene werd op 18.09.2012 door de Jeugdrechtsbank van Antwerpen ondertoezichtstelling geplaatst uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen en diefstal.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was, bij nacht, door twee of meer personen, feit waarvoor hij op 26.02.2014 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 18 maanden. Dit feit pleegde hij op 22.11.2013.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, feit waarvoor hij op 27.06.2014 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaar uitgezonderd 2 maanden. Dit feit pleegde hij op 27.04.2013.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 16.03.2015 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal, feit waarvoor hij op 16.02.2016 door het hof van beroep van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar. Het Hof van Beroep van Gent veroordeelde hem tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar. Dit feit pleegde hij op 29.07.2014.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, feiten waarvoor hij op 17.03.2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Deze feiten pleegde hij tussen 28.12.2015 en 10.01.2016.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 04.01.2021 door de correctionele rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot gevangenisstraf van drie maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader, feit waarvoor hij op 24.09.2021 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden. Zo maakte hij zich schuldig aan het verkopen van cocaïne en cannabis zonder vergunning.

Op 15.01.2020 werd aan betrokkene een voorlopige invrijheidstelling met het oog op de verwijdering van het grondgebied toegekend. Volgens dit vonnis mocht hij niet in het Rijk vertoeven tot einde proeftijd. Betrokkene bleef echter in België en op 02.04.2021 werd hij reeds gevat naar aanleiding van nieuwe feiten. Zo werd hij betrapt bij het dealen van harddrugs. Als gevolg van dit alles besloot de strafuitvoeringsrechtbank van Antwerpen op 30.04.2021 om de voorlopige invrijheidstelling van betrokkene te herroepen, waardoor betrokkene zijn straf diende uit te zitten. Op 13.05.2022 werd opnieuw een voorlopige invrijheidstelling met

het oog op de verwijdering van het grondgebied door SURB Antwerpen. Het vonnis kon niet worden uitgevoerd en op 17 juni 2022 werd ons meegedeeld dat de voorlopige invrijheidstelling door de strafuitvoeringsrechtbank van Antwerpen werd afgewezen, gelet op gewijzigde omstandigheden.

Sinds betrokkene meerderjarig werd, is hij verschillende malen veroordeeld. De feiten waarvoor hij is veroordeeld zijn ernstig en geven blijk van een totaal gebrek aan normbesef, van een gebrek aan respect voor andermans eigendom en van een brutale en gevaarlijke ingesteldheid. Zo schrok hij er bijvoorbeeld niet voor terug om gewapend een handelszaak te beroven. Zulke feiten vormen een gevaar voor de samenleving en veroorzaken trauma's bij de slachtoffers ervan. Bij zijn veroordeling van 17.03.2016 werd hij vervolgd voor cocaïnehandel in een vereniging. Zulke feiten dragen bij tot de groeiende plaag van drugdealers welke overlast in onze maatschappij veroorzaken en welke een gevaar vormen voor de gezondheid van vaak jonge mensen die zich op die manier probleemloos op straat kunnen bevoorraden. Een strenge bestraffing van 2 jaar werd hem opgelegd omdat hij op een goed georganiseerde wijze levens verwoestende drugs aan de man bracht. Hij liet zich enkel leiden door snel en gemakkelijk geldgewin zonder rekening te houden met de schadelijke gevolgen van drugs voor de gebruikers en hun omgeving, noch met de overlast voor de maatschappij en de randcriminaliteit die hierdoor kan veroorzaakt worden.

Er moet worden vastgesteld dat, ondanks zijn jonge leeftijd, de eerdere jeugdbeschermingsmaatregelen en de strafrechtelijke veroordelingen geen enkele indruk op hem hebben gemaakt en dat de maatschappij moet worden beschermd tegen zijn niet-aflatend crimineel gedrag. Dat betrokkene zelfs tijdens de proefperiode van zijn voorlopige invrijheidstelling nieuwe feiten pleegde getuigt van een volgehouden criminele ingesteldheid. Uit zijn persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten, gelet op de herhaling van deze feiten, en gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 14.01.2020.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Er werd een einde gemaakt aan zijn verblijf. De beslissing tot beëindiging van het verblijf werd hem betekend op 06.11.2017.

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 31.05.2024 door de terugkeerbegeleider van DVZ gesproken in de gevangenis. Het gesprek ging door in het Arabisch, de moedertaal van de betrokkene. Zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Betrokkene verklaarde sinds 1994 in België te zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene hier in België aankwam toen hij slechts een maand oud was.

Hij verklaarde dat zijn hele familie hier woont. Samen met zijn ouders, broers en zussen, en halfbroers en halfzussen woonde hij in het Antwerpse en liep hij daar school. Er bestaat geen enkele discussie over het gezinsleven van betrokkene in België. Echter, opdat een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, alsook tussen dichte familieleden, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206199, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Dergelijke afhankelijkheid werd niet aangetoond en kan evenmin afgeleid worden uit het administratief dossier van betrokkene. Het gegeven dat zijn familieleden ofwel beschikken over de Belgische nationaliteit ofwel over een duurzaam verblijfsrecht in België, volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheidsband aan te tonen die wijst op een beschermingswaardige gezins-, of familieband. Betrokkene legt geen enkele indicatie waaruit zou blijken dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn anders dan de normale affectieve banden. Betrokkene maakt derhalve niet aannemelijk dat hij met zijn ouders, noch broers en zussen, een band zou hebben die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Hoe dan ook blijkt uit artikel 8, tweede lid van het EVRM dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het

EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen, of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), S 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj1Zwitserland S 27).

Er dient te worden benadrukt dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op verblijfsrechtelijk vlak wel degelijk een standpunt mag innemen met betrekking tot de strafrechtelijke inbreuken die een vreemdeling heeft begaan en op basis hiervan een administratieve beslissing te nemen. Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), 5355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), S 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen vast te leggen. Binnen de grenzen vastgesteld door artikel 8 tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan, voor zover die bij wet is voorzien, en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om een van deze doelen te bereiken. Betrokkene werd meermaals veroordeeld voor inbreuken op de openbare orde. Op basis van een belangenafweging tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds worden zijn familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde gezien zijn strafrechtelijk verleden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangenomen.*

Betrokkene verklaarde dat hij lijdt aan lage bloeddruk en hernia. Hij neemt geen medicatie en wil dit ook niet doen.

Betrokkene verklaarde geen medisch dossier te hebben. Betrokkene staft zijn beweringen niet met medische attesten. Bij gebrek aan bewijs kan zijn verklaring geen repatriëring verhinderen.

Betrokkene verklaarde niet akkoord te zijn met een terugkeer naar Marokko. Hij zou in Marokko niemand hebben waarop hij kan terugvallen. Opgemerkt moet worden dat de betrokkene in 2022 een reclasseringsplan voor de strafuitvoeringsrechtbank heeft voorgelegd. De rechtbank stelde vast dat hij een reclassering had in zijn land van herkomst waarbij er voorzien was in woonst en werk. Ter zitting verklaarde hij dat hij beseftte dat hij België moet verlaten en dat hij hier geen toekomst meer had. Hij verklaarde dat hij in Marokko een nieuw leven wilde opbouwen. Zijn familie in België had hem geholpen om een reclasseringsplan te concretiseren in Marokko. Uit het vonnis blijkt dat dat hij voor woonst terecht kon bij zijn neef en diens gezin in Nador. Ook kon hij gaan werken in Nador bij de bouwsector.

De voorlopige invrijheidstelling in 2022 werd niet meer uitgevoerd. Betrokkene was niet meer gemotiveerd om mee te werken aan de repatriëring en de organisatie van de van de repatriëring naar Marokko werd tegengewerkt door acties van betrokkene en zijn familie. Dit doet geen afbreuk aan het feit dat betrokkene een concreet plan had om zijn leven op te bouwen in Marokko. Gezien betrokkene in 2022 een concreet plan had in zijn land van herkomst kan worden aangenomen dat hij ook op heden bekwaam is om zijn leven op te bouwen in Marokko. Betrokkene is immers meerderjarig en hij wordt in staat geacht om zichzelf te kunnen handhaven in Marokko of elders. Betrokkene heeft tot op heden geen melding gemaakt van een vrees of risico op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM in bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Betrokkene heeft op 27.06.2024 een aanvraag tot een humanitaire regularisatie (9bis) ingediend. Er dient te worden opgemerkt worden dat een aanvraag tot een humanitaire regularisatie (9bis) geen schorsende werking heeft en een uitvoeringsmaatregel niet in de weg staan.

Het administratief dossier bevat geen aanwijzingen van een risico op onmenselijke behandeling. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1° : er bestaat een risico op onderduiken.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 14.01.2020.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/14 531 3 0 : de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Op 04.04.2012 werd de betrokkene door de Jeugdrechtbank voorlopig geplaatst in een Centrum te Everberg voor misdrijven begaan door een minderjarige. Op 04.06.2012 werd de maatregel gewijzigd en hij werd geplaatst in een inrichting betreffende de jeugdbescherming 'De Markt' te Mol.

Betrokkene werd op 18.09.2012 door de Jeugdrechtbank van Antwerpen ondertoezichtstelling geplaatst uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen en diefstal.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, met wapens of op wapens gelijkende voorwerpen gebruikt of getoond zijnde, of de schuldige hebbende doen geloven dat hij gewapend was, bij nacht, door twee of meer personen, feit waarvoor hij op 26.02.2014 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar behalve 18 maanden. Dit feit pleegde hij op 22.11.2013.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, feit waarvoor hij op 27.06.2014 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 3 jaar uitgezonderd 2 maanden. Dit feit pleegde hij op 27.04.2013.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 16.03.2015 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal, feit waarvoor hij op 16.02.2016 door het hof van beroep van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar. Het Hof van Beroep van Gent veroordeelde hem tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar. Dit feit pleegde hij op 29.07.2014.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, feiten waarvoor hij op 17.03.2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Deze feiten pleegde hij tussen 28.12.2015 en 10.01.2016.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 04.01.2021 door de correctionele rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot gevangenisstraf van drie maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs als mededader, feit waarvoor hij op

24.09.2021 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden. Zo maakte hij zich schuldig aan het verkopen van cocaïne en cannabis zonder vergunning.

Op 15.01.2020 werd aan betrokkene een voorlopige invrijheidstelling met het oog op de verwijdering van het grondgebied toegekend. Volgens dit vonnis mocht hij niet in het Rijk vertoeven tot einde proeftijd. Betrokkene bleef echter in België en op 02.04.2021 werd hij reeds gevat naar aanleiding van nieuwe feiten. Zo werd hij betrapt bij het dealen van harddrugs. Als gevolg van dit alles besloot de strafuitvoeringsrechtbank van Antwerpen op 30.04.2021 om de voorlopige invrijheidstelling van betrokkene te herroepen, waardoor betrokkene zijn straf diende uit te zitten. Op 13.05.2022 werd opnieuw een voorlopige invrijheidstelling met het oog op de verwijdering van het grondgebied door SURB Antwerpen. Het vonnis kon niet worden uitgevoerd en op 17 juni 2022 werd ons meegedeeld dat de voorlopige invrijheidstelling door de strafuitvoeringsrechtbank van Antwerpen werd afgewezen, gelet op gewijzigde omstandigheden.

Sinds betrokkene meerderjarig werd, is hij verschillende malen veroordeeld. De feiten waarvoor hij is veroordeeld zijn ernstig en geven blijk van een totaal gebrek aan normbesef, van een gebrek aan respect voor andermans eigendom en van een brutale en gevaarlijke ingesteldheid. Zo schrok hij er bijvoorbeeld niet voor terug om gewapend een handelszaak te beroven. Zulke feiten vormen een gevaar voor de samenleving en veroorzaken trauma's bij de slachtoffers ervan. Bij zijn veroordeling van 17.03.2016 werd hij vervolgd voor cocaïnehandel in een vereniging. Zulke feiten dragen bij tot de groeiende plaag van drugdealers welke

overlast in onze maatschappij veroorzaken en welke een gevaar vormen voor de gezondheid van vaak jonge mensen die zich op die manier probleemloos op straat kunnen bevoorraden. Een strenge bestraffing van 2 jaar werd hem opgelegd omdat hij op een goed georganiseerde wijze levens verwoestende drugs aan de man bracht. Hij liet zich enkel leiden door snel en gemakkelijk geldgewin zonder rekening te houden met de schadelijke gevolgen van drugs voor de gebruikers en hun omgeving, noch met de overlast voor de maatschappij en de randcriminaliteit die hierdoor kan veroorzaakt worden.

Er moet worden vastgesteld dat, ondanks zijn jonge leeftijd, de eerdere jeugdbeschermingsmaatregelen en de strafrechtelijke veroordelingen geen enkele indruk op hem hebben gemaakt en dat de maatschappij moet worden beschermd tegen zijn niet-aflatend crimineel gedrag. Dat betrokkene zelfs tijdens de proefperiode van zijn voorlopige invrijheidstelling nieuwe feiten pleegde getuigt van een volgehouden criminele ingesteldheid. Uit zijn persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten, gelet op de herhaling van deze feiten, en gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van deze memorie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op: "(...) schending van artikel 7 en 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: 'EVRM'), de schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: 'EUHandvest'), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheids-beginsel als beginselen van behoorlijk bestuur."

Hij betoogt als volgt:

"• Samenvatting van het standpunt van de verzoekende partij

6. De verzoekende partij meent in haar eerste middel dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waartoe de bestreden beslissing zich gedeeltelijk steunt, geen gebonden bevoegdheid uitmaakt die ertoe leidt dat de verwerende partij verlost wordt van ieder onderzoek naar de redelijkheid en de impact.

Niettegenstaande wenst de verzoekende partij reeds te wijzen op de omstandigheid dat hij, ondanks hetgeen de bestreden beslissing stelt, niet 'gearresteerd' werd in de zin van artikel 7, 1ste van de Vreemdelingenwet waardoor de bestreden beslissing reeds uitgaat van een verkeerde voorstelling van de toepassingsvoorwaarden.

Dat er andere toepassingsvoorwaarden wél vervuld zouden zijn, hetgeen in se ook niet betwist wordt, neemt niet weg dat hieruit reeds de onzorgvuldigheid blijkt waarmee de bestreden beslissing tot stand is gekomen – dewelke kadert in een reeks van pogingen om verzoekende partij het land uit te krijgen.

Daarnaast vermeldt de bestreden beslissing dat verzoekende partij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde, zonder hiertoe echter een beoordeling te maken van de concrete gedragingen van de verzoekende partij – die bovendien positief geëvolueerd zijn sedert zijn laatste opname in de gevangenis van Beveren.

Het volstaat daarbij niet dat de bestreden beslissing verwijst naar 'gewelddaden', terwijl deze meer dan 10(!) jaar geleden hebben plaatsgevonden, en volstaat het niet naar de materiële aard van de feiten (waarvan het laatste dateert van 2021, zijnde drie jaar geleden) te verwijzen om te besluiten dat verzoekende partij op heden een 'gevaar voor de openbare orde' zou uitmaken.

Het is net de persoonlijke toestand van de verzoekende partij, zijn gedragingen en zijn handelingen die besproken en uitbundig gemotiveerd moeten worden in de bestreden beslissing, in lijn met de interpretatie hiervan in de gezaghebbende rechtspraak hierover maar ook in lijn met de formele motiveringsplicht.

Deze motivering ontbreekt, waarbij enkel de materiële aard van de feiten in rekening gebracht werd. De bestreden beslissing werd aldus niet afdoende gemotiveerd.

7. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij geen mogelijkheid had om gehoord te worden binnen het kader van het voornemen om de bestreden beslissing te nemen – er vond wel een gesprek plaats op 31 mei 2024, doch werd hier met geen woord gerept over de mogelijkheid dat de voorliggende bestreden beslissing genomen zou worden.

Het 'gesprek', dat thans zou dienen door te gaan als vervulling van het 'hoorrecht', lichtte de mogelijkheid van de bestreden beslissing niet toe en beperkte zich, louter, tot het overlopen van een vragenlijst – zonder dat meer informatie aan verzoekende partij meegedeeld werd, terwijl deze nochtans gevraagd werd.

De verzoekende partij heeft zich dan ook niet adequaat kunnen uitlaten over zijn situatie en de mogelijkheid tot het nemen van de bestreden beslissing, waardoor hij zijn verdediging niet ter harte heeft kunnen vervullen. Het louter overlopen van een vragenlijst, zonder bijkomende informatie, kan immers niet gelden als het vervullen van het 'hoorrecht'.

Door dit ook niet te vervullen, is de bestreden beslissing tot stand gekomen met de miskennis van de rechten van de verzoekende partij.

8. Daarnaast is het duidelijk dat er geen bevel op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet afgeleverd mag worden in strijd met verdragsrechtelijke bepalingen, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, waardoor er steeds een belangenafweging zal dienen gemaakt te worden.

Hetgeen ook verankerd werd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hetgeen vereist dat de verwerende partij moet toezien op de grondrechten van de verzoekende partij wanneer de bestreden beslissing genomen wordt, met aldus aandacht aan de familiale en persoonlijke banden van verzoekende partij met België.

Hetgeen steeds een in concreto motivering in de bestreden beslissing zelf, gelet op de formele motiveringsplicht, vereist. Waartoe ook meer rekening gehouden had moeten worden met artikel 8 EVRM dan in de bestreden beslissing gebeurd is.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden.

Hoewel verzoekende partij geen 'recht' heeft om in België te verblijven op grond van een verblijfsrecht of enig rechtsbeginsel, verhindert dit niet dat verwerende partij haar beleid zo dient te hanteren dat er geen onredelijke schending van artikel 8 EVRM zou ontstaan.

Gelet op de familiale en persoonlijke banden van de verzoekende partij met België, kon de verwerende partij – zonder verdere motieven – beslissen tot de verwijdering van de verzoekende partij zonder artikel 8 EVRM, te schenden.

Verzoekende partij heeft zijn gehele leven in België gewoond, heeft steeds voor zijn moeder gezorgd (en vice versa), heeft steeds de banden onderhouden met zijn broer en zus en heeft steeds in België naar school gegaan, de cultuur opgenomen en zijn overige sociale banden ontplooit.

Door dan in de bestreden beslissing louter te stellen dat er geen 'afhankelijkheid' bestaat tussen de verzoekende partij en zijn familieleden is in strijd met de inhoud van de aangeleverde stukken én de verklaringen die de verzoekende partij steeds heeft afgelegd.

Het eerste middel is gegrond.

- *Samenvatting van het standpunt van de verwerende partij*

9. De verwerende partij wijst in haar nota met opmerkingen op de omstandigheid dat de voorwaarden van artikel 7 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn en de bestreden beslissing genomen kon, en zelfs moest, worden.

De verwerende partij stelt immers dat artikel 7 van de Vreemdelingen, in geval van het vervuld zijn van 1ste, 2de, 5de, 11de of 12de er een 'verplichting' bestaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het zou aldus een gebonden bevoegdheid betreffen.

Daarnaast zou verzoekende partij geen belang hebben bij het betwisten van het vervuld zijn van de toepassingsvoorwaarden, doordat er meerdere toepassingsvoorwaarden voorhanden zijn – en de bestreden beslissing op elk van deze gegrond kon worden.

Bovendien komt het niet onredelijk voor dat de bestreden beslissing verwijst naar het gebrek van een geldig paspoort op het moment van de arrestatie van de verzoekende partij in 2021. Als zodanig is dit allerminst strijdig met de bestreden beslissing.

10. Bovendien zou de bestreden beslissing voldoende motiveren waarom er sprake is van een schending van de openbare orde, gelet op de criminele aard van de gepleegde feiten en de herhaling hiervan.

Dat de verzoekende partij opgesloten is, doet hieraan geen afbreuk.

Bovendien blijven de gronden van artikel 7, 12e en 13e van de Vreemdelingenwet overeind, waardoor de bestreden beslissing nog steeds voldoende geschraagd is.

11. Tot slot wat artikel 8 van het EVRM betreft, stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing geen einde maakt van een bestaand recht op verblijf waardoor er geen inmenging in het privé of gezinsleven van verzoekende partij kan ontstaan.

Echter heeft de bestreden beslissing voldoende toegelicht waarom er geen schending voorligt van artikel 8 EVRM, en er voor de Staat geen verplichting is tot het verlenen van een gemeenschappelijk verblijf of een recht op gezinshereniging.

12. Wat het hoorrecht betreft, stelt de verwerende partij dat het voornemen van de bestreden beslissing niet ter kennis gebracht moest worden – aangezien zulks aanleiding zou (kunnen) geven tot valse of onvolledige verklaringen.

De verzoekende partij heeft de mogelijkheid gehad om verklaringen af te leggen, waardoor het hoorrecht nageleefd werd.

Er is aldus geen schending van het hoorrecht, noch van het redelijkheidsbeginsel.

- Samenvatting van het standpunt van de verzoekende partij – repliek op de nota met opmerkingen

13. Gelet op de inhoud van de nota met opmerkingen, wenst de verzoekende partij op te merken dat zij niet ontkent dat er motieven in de bestreden beslissing opgenomen werden overeenkomstig de formele motiveringsplicht – doch wel dat de opgenomen motieven onzorgvuldig, dan wel foutief zijn.

De omstandigheid dat de verzoekende partij bij zijn arrestatie in 2021 (zijnde meer dan 3 jaar geleden) niet beschikte over een geldig paspoort is een gegeven dat niet betwist wordt door de verzoekende partij – maar dit kan vermeendelijk aanleiding geven dat meer dan 3 jaar na deze feiten nog gesteld wordt dat verzoekende partij 'gearresteerd' werd zonder een paspoort.

De onzorgvuldigheid, en de schending van de formele motiveringswet is er niet in gelegen dat deze feiten zo verlopen zijn, maar wel in de reden waarom dergelijke motivering op heden voorligt. Het kan allerminst redelijk en zorgvuldig genoemd worden, zonder het beginsel van de redelijke termijn in dezelfde adem te noemen, om pas na 3 jaar nog te spreken over een 'arrestatie', terwijl verzoekende partij reeds drie jaar opgesloten werd.

Dergelijke motivering gaat immers niet meer op heden op – aangezien verzoekende partij opgesloten werd. Tenzij men zou toelaten dit motief meer dan drie jaar later nog te hanteren – quod non – getuigt dit reeds van de nodige onzorgvuldigheid.

14. Dat artikel 7, 12e en 13e vervuld zijn, kan moeilijk betwist worden door de verzoekende partij – deze zijn immers objectief vaststelbaar. Maar dit betekent nog niet dat de verwerende partij daarom onzorgvuldig tewerk moet gaan en de geleverde motieven in de bestreden beslissing dan maar foutief, onvolledig en onzorgvuldig op te stellen.

Verzoekende partij beschouwd haar motivering aangaande de bedreiging over de ‘openbare orde’ uit het verzoekschrift immers als hernomen, aangezien de verwerende partij dezelfde motivering herneemt – en in essentie stelt dat de aard van de misdrijven volstaat om de bestreden beslissing te nemen.

Het is voor verzoekende partij maar al te makkelijk en al te onredelijk om drie jaar na opsluiting te stellen dat de gedragingen van verzoekende partij een ‘gevaar’ betekenen voor de openbare orde, zonder dat de periode van detentie hierin betrokken zou mogen worden. Het betreft immers 1/10de van de levensperiode van de verzoekende partij die verstreken is sedert de feiten in 2021. Dat verzoekende partij in de tussentijd opgesloten werd, doet hieraan geen afbreuk.

De verwerende partij heeft er immers voor geopteerd – voor welke reden is onbekend – om pas na drie jaar een beslissing te nemen, waardoor het als onredelijk en tevens ook foutief gemotiveerd overkomt om te verwijzen naar de gedragingen en de gemoedstoestand van de verzoekende partij van drie jaar geleden.

15. Men kan dan de vraag stellen waar de grens is? Kan men na 10 jaar nog beroep doen om de gedragingen van iemand? Kan men dan eigenlijk ook in redelijk vereisen dat een actuele beoordeling van de gedragingen voorligt, of is de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hierin dan maar een kleine voetnoot?

16. Het valt de verzoekende partij op dat de verwerende partij er alles aan doet om het pijnpunt te verhullen waar verzoekende partij op wijst – namelijk dat men niet zomaar na drie jaar (!) kan stellen dat (1) het gedrag onveranderd is, (2) dit gedrag nog actueel is en (3) dit gedrag, klaarblijkelijk, louter te wijten zou zijn aan een detentieperiode.

Wat dit laatste betreft moet de verzoekende partij aangeven dat zij dit toegelicht heeft in haar verzoekschrift, dat de verwerende partij deze informatie ook kan verkrijgen van de gevangenis van Beveren waaruit blijkt dat verzoekende partij zich goed gedragen heeft en dat het aldus niet volstaat met de loutere stelling ‘dat dit logisch is aan een detentieperiode’.

Dat verwerende partij tijdens de detentieperiode van verzoekende partij drie jaar wacht om een beslissing te nemen is voldoende grond om aan te nemen dat een concrete beoordeling van de gedragingen van de verzoekende partij vereist was.

17. Of de overige bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet nu vervuld zijn of niet is hiertoe in essentie irrelevant. Het is niet aan de verwerende partij om ‘vogeltje piek’ te spelen met de toepassingsvoorwaarden en twee hiervan op een onzorgvuldige en foutieve wijze te gaan motiveren.

Dat de overige twee, die bovendien amper gemotiveerd worden, vervuld zijn doet de onwettigheid van de overige motieven nog niet teniet. Waarbij het onredelijk is dat de slecht gemotiveerde en onzorgvuldige motieven, toevallig, overtollige motieven zouden uitmaken. Hetgeen zou betekenen dat meer dan 50% van de bestreden beslissing ‘overtollig’ zou zijn. Dit is niet redelijk.

18. Wat het hoorrecht betreft, kan de verzoekende partij het standpunt van de verwerende partij niet volgen. Immers volstaat het niet om een vragenlijst af te lopen, zonder informatie, en dan te spreken over een ‘hoorrecht’.

Het is een algemeen principe dat het hoorrecht op een ‘nuttige’ wijze uitgeoefend moet kunnen worden, wat in se een handeling met zaken betreft. Indien een gesprek dan louter het overlopen van een vragenlijst betreft, en dit bovendien op een chaotische en onduidelijke wijze, kan dit niet als nuttig beschouwd worden.

De verzoekende partij volhardt in zijn standpunt hierin en de nota met opmerkingen kan van het tegendeel niet overtuigen.

19. Aangaande artikel 8 EVRM wenst de verzoekende partij op te merken dat de nota met opmerkingen hiertoe geen pertinente argumenten aanbrengt waaruit zou blijken dat het eerder ingenomen standpunt foutief is.

Het is immers absurd om te stellen dat er pas een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen voorliggen indien verzoekende partij genoot van een verblijfsrecht – hetgeen ingaat tegen de gevestigde rechtspraak

hierover door het Europees Hof van de Rechten van de Mens zoals ook aangehaald in het inleidend verzoekschrift.

Bovendien is dergelijke visie niet te rijmen met de grondrechten en aan de feitelijke familiale en persoonlijke banden die aangegaan worden door individuen – en wordt hiermee bovendien asabstractie gemaakt dat verzoekende partij meer dan 25 jaar (!) op een geldige wijze verbleven heeft in België.

De visie van verwerende partij houdt in dat dit volledig inhoudsloos wordt en vanaf het verblijfsrecht ingetrokken wordt, er de facto geen schending van artikel 8 EVRM kan optreden. Dit alleen al duidt de doelstelling van verwerende partij aan – zijnde het louter wegwerken van verzoekende partij.

De verzoekende partij beschouwd haar argumentatie uit het verzoekschrift als hernomen en meent dat de nota met opmerkingen niet kan overtuigen.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

3.3. In casu is de bestreden akte voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangekruist dat artikel 7, eerste lid, 1°, 3°, 12° en 13° van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn. Verweerder licht toe dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Daarnaast wordt aangegeven dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden waarbij wordt verwezen naar zijn verschillende strafrechtelijke veroordelingen, de feiten die eraan ten grondslag liggen evenals zijn persoonlijk gedrag dat eruit blijkt. Tot slot overweegt verweerder dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat hem werd betekend op 14 januari 2020 en dat er een einde werd gemaakt aan zijn verblijf, beslissing die hem werd betekend op 6 november 2017. Ook motiveert verweerder waarom de bestreden akte niet in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noch met de artikelen 3 en 8 van het EVRM, waarbij hij rekening heeft gehouden met de hem gekende concrete elementen die verzoekers zaak kenmerken, waaronder zijn verklaring afgelegd op 31 mei 2024 in het kader van het hoorrecht. Verder wordt ook, onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, aangegeven waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Er wordt hierbij uiteengezet dat er enerzijds een risico op onderduiken bestaat en anderzijds dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde

3.4. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien hij in de synthesememorie aangeeft dat hij *“niet ontkent dat er motieven in de bestreden beslissing opgenomen werden overeenkomstig de formele motiveringsplicht – doch wel dat de opgenomen motieven onzorgvuldig, dan wel foutief zijn”* en tevens een schending van de materiële motiveringsplicht inroept. Door inhoudelijke kritiek te uiten op de motieven, kan hij worden geacht ze te kennen en te begrijpen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten bevat vier rechtsgronden die feitelijk worden toegelicht, met name:

(a) artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten);

(b) artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden);

(c) artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet (wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is);

(d) artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet (wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf).

3.7. Zowel het motief (a), (b), (c) als het motief (d) volstaat, op zichzelf, om de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Voor wat betreft motief (a) beperkt verzoekers kritiek zich ertoe erop te wijzen dat hij niet werd gearresteerd waardoor de bestreden beslissing volgens hem uitgaat van *“een verkeerde voorstelling van de toepassingsvoorwaarden”* en dat hieruit blijkt dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Verzoeker vervolgt dat hij niet betwist dat hij bij zijn arrestatie in 2021 niet over een geldig paspoort beschikte maar dat het niet zorgvuldig noch redelijk is om drie jaar na datum nog steeds te spreken over *“arrestatie”* terwijl hij reeds drie jaar is opgesloten.

3.8. Verzoeker betwist niet dat hij, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen, niet in het bezit was van een geldig paspoort, noch van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Motief (a) blijft om die reden overeind, ongeacht of er ja dan neen op dat ogenblik nog sprake was van een arrestatie. Alleszins blijven ook de motieven (c) en (d) overeind, die elk op zich al de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen schragen. Immers kan in de synthesememorie worden gelezen: *“Dat artikel 7, 12e en 13e vervuld zijn, kan moeilijk betwist worden door de verzoekende partij – deze zijn immers objectief vaststelbaar.”* Verzoekers hierop enigszins haaks staande kritiek dat voormelde motieven *“amper”* zouden zijn gemotiveerd kan geen afbreuk aan het vastgestelde in punt 3.3. Dat verweerder *“vogeltje piek”* zou spelen met betrekking tot de toepassingvoorwaarden van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, getuigt van verzoekers frustratie, maar dit kan bezwaarlijk leiden tot de nietig-verklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.9. Gelet op het voormelde is het niet vereist een onderzoek te verrichten naar de kritiek die verzoeker uit op het motief (b). Immers, zelfs indien deze kritiek gegrond zou blijken, kan dit geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers overtuiging over de motieven (c) en (d), *“Dat de overige twee, [...], vervuld zijn doet de onwettigheid van de overige motieven nog niet teniet”*, kan niet tot een andersluidend oordeel leiden.

3.10. De in de bestreden akte geïncorporeerde beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek werd getroffen op twee gronden die feitelijk nader toegelicht worden, met name:

(a) artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet: er bestaat een risico op onderduiken;

(b) artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

3.11. Zowel het motief (a) als het motief (b) volstaat, op zichzelf, om de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen. De Raad dient op te merken dat verzoeker het motief (a) volledig onbesproken laat. Dit motief wordt dus niet aan het wankelen gebracht en blijft overeind. In deze omstandigheid is het niet vereist een onderzoek te verrichten naar de kritiek die verzoeker uit op het motief (b).

3.12. Vervolgens betoogt verzoeker dat hij niet werd gehoord in het kader van het voornemen van verweerder om de bestreden akte te treffen. Hij bevestigt wel dat er *“een gesprek”* plaatsvond op 31 mei 2024 maar dat hierbij *“louter”* een vragenlijst werd overlopen en *“met geen woord [werd] gerept”* over de mogelijkheid dat de bestreden akte zou worden getroffen. Hierdoor heeft verzoeker zich *“niet adequaat kunnen uitlaten”*.

3.13. De Raad stelt vast dat de vragenlijst aan de hand waarvan de uitoefening van het hoorrecht plaatsgreep, zich bevindt in het administratief dossier. In dit document kan uitdrukkelijk worden gelezen dat voorafgaand aan de vraagstelling wordt verduidelijkt: *“Deze vragenlijst wordt u voorgelegd omdat u geen recht op verblijf heeft in België en u op dit ogenblik in de gevangenis wordt vastgehouden. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zal bepalen of er een terugkeerbesluit tegen u wordt genomen. Als een dergelijk besluit wordt genomen, krijgt u een bevel om het grondgebied te verlaten (al dan niet met vasthouding) met het oog op een terugkeer naar herkomstland of naar een ander land waar u verblijfsrecht heeft. [...]”*

Verzoeker gaf hierbij aan het Nederlands te kunnen lezen en/of schrijven. Bijgevolg kan niet anders dan geconcludeerd worden dat verzoeker wel degelijk kennis had van het feit dat hij werd gehoord met het oog op het treffen van de bestreden akte. Voorts ziet de Raad niet in waarom het “random” door elkaar overlopen van de voorgedrukte rubrieken op deze vragenlijst door de interviewer – wat hoe dan ook niet wordt aangetoond – tot gevolg zou hebben dat verzoekers hoorrecht werd geschonden. Evenmin ziet de Raad in waarom deze werkwijze tot gevolg zou hebben dat verzoeker “geen mogelijkheid had bijkomende informatie te verkrijgen nog [sic] te vragen”. Hoe dan ook geeft verzoeker niet aan welke nuttige elementen hij zou hebben aangevoerd indien hij door verweerder gehoord was los van een vragenlijst, die verweerder tot een andere beoordeling van zijn zaak hadden geleid. Verzoeker toont bijgevolg met zijn betoog geen schending aan van het hoorrecht noch een miskenning van de rechten van verdediging.

3.14. Voorts is verzoeker ervan overtuigd dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden, gelet op zijn familiale en persoonlijke banden met België. Verzoeker voert aan dat hij “meer dan 25 jaar(!) op legale wijze” in België heeft verbleven, dat hij steeds voor zijn moeder heeft gezorgd “(en vice versa)”, dat hij steeds de banden met zijn broer en zus in België heeft onderhouden, steeds in België naar school is geweest, de cultuur heeft opgenomen en “zijn overige sociale banden” heeft ontplooid. Hij stelt dat door in de bestreden akte “louter” te stellen dat er geen afhankelijkheid bestaat tussen hem en zijn familieleden, wordt gehandeld in strijd met de aangeleverde stukken en zijn afgelegde verklaringen.

3.15. Dat verweerder rekening moet houden met het familieleven blijkt ook uit het door verzoeker geschonden geachte en het in de bestreden akte vermelde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden akte meer doet dan “louter” stellen dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewone affectieve en emotionele banden, werden aangetoond tussen verzoeker, zijn moeder, zus en broer. Verweerder verduidelijkt immers: “Dergelijke afhankelijkheid werd niet aangetoond en kan evenmin afgeleid worden uit het administratief dossier van betrokkene. Het gegeven dat zijn familieleden ofwel beschikken over de Belgische nationaliteit ofwel over een duurzaam verblijfsrecht in België, volstaat niet om een bijzondere afhankelijkheidsband aan te tonen die wijst op een beschermenswaardige gezins- of familieband. Betrokkene legt geen enkele indicatie waaruit zou blijken dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn anders dan de normale affectieve banden. Betrokkene maakt derhalve niet aannemelijk dat hij met zijn ouders, noch broers en zussen, een band zou hebben die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.” Verzoeker toont noch met zijn bloot betoog dat hij steeds voor zijn moeder heeft gezorgd “(en vice versa)” en dat hij steeds banden heeft onderhouden met zijn broer en zus in België, noch met zijn simpele verwijzing naar aangeleverde stukken en verklaringen het tegendeel aan. Verzoeker kan de aan de synthesesemorie toegevoegde identiteitskaarten van zijn broer en zus en de verblijfskaart van zijn moeder niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen, met name dat zijn familieleden een verblijfsrecht hebben in België of over de Belgische nationaliteit beschikken (stukken 6, 7, 8 en 9 toegevoegd aan de synthesesemorie en die zich ook in het administratief dossier bevinden). Uit de medische documenten die verzoekers moeder betreffen, blijkt nergens dat verzoeker de zorgen voor zijn moeder opneemt laat staan dat dit noodzakelijk zou zijn (stukken 13, 14, 15 en 16 gevoegd bij de synthesesemorie; bevinden zich ook in het administratief dossier). Verzoeker toont minstens het tegendeel niet aan. Verzoeker verduidelijkt verder nergens welke verklaringen hij zou hebben afgelegd die wijzen op de door artikel 8 van het EVRM vereiste afhankelijkheidsband tussen volwassen familieleden. De Raad leest dergelijke verklaringen ook niet in de hoger vermelde ingevulde vragenlijst van 31 mei 2024. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de bestreden akte zijn familieleven schendt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.16. Voor wat betreft het privéleven: de Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet uit waarom voor een volwassen man van 30 jaar het gegeven dat hij steeds in België naar school is geweest, maakt dat zijn belangen op een disproportionele wijze ondergeschikt werden gemaakt aan de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. Verzoeker betoogt voorts dat hij de cultuur heeft opgenomen, sociale banden heeft ontplooid en zijn hele leven in België heeft gewoond, maar concretiseert dit niet nader, laat staan dat hij dit staft of uitlegt waarom dit de balans inzake artikel 8 van het EVRM in zijn voordeel moet doen overhellen, gezien wat in de bestreden akte kan gelezen worden op het vlak van de openbare orde die werd geschonden door verzoeker en waarmee de belangenafweging in het licht van voormelde verdragsbepaling ook rekening houdt. De Raad ziet niet in waarom die belangenafweging voor de aspecten van het privéleven die verzoeker aanhaalt, anders zou moeten luiden. Verzoekers vervallen identiteitskaart, een uittreksel uit het Rijksregister en zijn vervallen vreemdelingenkaart (stukken 4, 5 en 10 gevoegd bij de synthesesemorie) kunnen bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden. Verzoeker maakt op geen enkele manier aannemelijk dat de banden die hij met België is aangegaan, de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. Verzoeker toont ook niet aan dat een privéleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige en concrete hinderpalen zijn die hem verhinderen een privéleven in zijn land van herkomst op te bouwen. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien in de bestreden akte kan worden gelezen: “Opgemerkt moet worden dat de betrokkene in 2022 een reclasseringsplan voor de strafuitvoeringsrechtbank heeft voorgelegd. De rechtbank stelde vast dat hij een reclassering had in zijn land van herkomst waarbij er voorzien was in woonst en werk. Ter zitting verklaarde hij dat hij besepte dat hij België moet verlaten en dat hij hier geen toekomst meer had.

Hij verklaarde dat hij in Marokko een nieuw leven wilde opbouwen. Zijn familie in België had hem geholpen om een reclasseringsplan te concretiseren in Marokko. Uit het vonnis blijkt dat dat hij voor woonst terecht kon bij zijn neef en diens gezin in Nador. Ook kon hij gaan werken in Nador bij de bouwsector. De voorlopige invrijheidstelling in 2022 werd niet meer uitgevoerd. Betrokkene was niet meer gemotiveerd om mee te werken aan de repatriëring en de organisatie van de van de repatriëring naar Marokko werd tegengewerkt door acties van betrokkene en zijn familie. Dit doet geen afbreuk aan het feit dat betrokkene een concreet plan had om zijn leven op te bouwen in Marokko. Gezien betrokkene in 2022 een concreet plan had in zijn land van herkomst kan worden aangenomen dat hij ook op heden bekwaam is om zijn leven op te bouwen in Marokko.”

3.17. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker nergens concreet uiteenzet op welke wijze artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden geschonden door de bestreden akte.

Deze onderdelen van het middel zijn daarom niet ontvankelijk.

3.18. Het enig middel is derhalve voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijfen-twintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------